

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Földim
Csepeli Szabó Béla: Intuición
Fövényi Sándor: Nem értem
Kolev András: Nyári este
Kovács Gabriella: Egy hajléktalan halála
Lehoczki Károly: Tavaszok
M. Laurens: Ének a reményről
Ódor György: Vallomás
Ricza István: Pont én ne tudnám
T. Ágoston László: Az ügynöklista

2. oldal

próza, versek

Bodó Csiba Gizella: Széki varrottas
Bokros Márta: Csigaház
Debreczeny György: hosszú az út
Dobrosi Andrea: Gondolatfoszlányok egy haláleset kapcsán
Dsida Jenő: A Semmi álma
G. Ferenczy Hanna: Csillagjáték
Hajdú György: Amikor...
Kamarás Klára: Parnasszus felé...
Kaskötő István: Színész leszek...
Kő-Szabó Imre: Sakk! Matt!
Köves József: Leszarom-dal
Lelkes Miklós: Az eperfáról...
Nagy Antal Róbert: Rajztanár volt
Nógrádi Gábor: Sarkadi Sarolta lepkéje
Pethes Mária: Kormoránok
Pethő N. Gábor: Költemény
Rózsa András: síkfutó
Soós József: Balatoni anizx
Szegő Judit: Szelfi
Thamássy Nagy Géza:
Óreg házra süt a Nap
Tiszai P. Imre: Honfoglaló

3. oldal

in memoriam

Dr. Bárdos László
emlékének

4. oldal

mikroszkóp

Albert Lőrincz Márton
Rekviem a költőkért

5. oldal

klasszikusaink

Áprily Lajos
versek

Fövényi Sándor
Nem értem

nem értem én azt,
hogy már semmiben sem találok vigaszt,
mint a vonatkerék kattogás, életem monoton,
míg masszává nem gyűr valami megrakott vagon,
ekkor majd lágy és képlékeny lesz rideg testem,
és ahogy az olajos talpfákon fekszem,
hallgatom amint a töltésoldalon gyökerét siratja néhány akác.

nem értem én azt,
ha az emberre az mondják túlművelt paraszt,
és az új idők úri szerűjén nem akar földet gyötörni
csak költőt játszva szép szavakkal szöszmötölni,
bár néha vállait oktalan gyűlölet rázza,
egy imára belül a rétek vadvirág padsorába,
és ki érdemi annak főt örömmel, de térdet csak Istennek hajt.

nem értem én azt,
hogy bamba ökörként bámulom a tavaszt,
ami jön-megy ahogy mindig szokott,
és nem bánt amiért pár hétig az ágakon kurvázkodott,
de már nyár van, gyümölcs-meleget osztogat a hajnal,
csak nem tudok mit kezdeni azzal a furcsa zajjal,
ami felém csörömpöl a harmatos sínszálakon.

nem értem én azt,
hogy szememben miért lapul örökké őszi haraszt,
és tudom miért köhög mindig penészes ködöt,
ami bármerre járok köröttem hömpölyög,
így nem látok, szám is bevarrta az utolsó szó joga,
és lehet, leszek oly ostoba,
hogy a zúzott köveken töretem okos koponyám.

Kovács Gabriella
Egy hajléktalan halála

Ez itt Európa,
itt nem hal meg éhen
senki, kérem szépen!
Holmi fertőzésben
patkolt el a beste.
Magának kereste!
Kukából a mocskot
mosatlanul ette!
Amit tarhált nappal,

KÖNYVAJÁNLÓ

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodj utján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenádné
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágat.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmodj asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Naprafogyók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Az ismeretlen kert, hangos változat.
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenzs
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
Ódor György: Magaddal szemben
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Arany-Tóth Katalin
Bányai Tamás
Csepeli Szabó Béla

...ha valaki,
hát a PuPu
ő majd tudja!

Ignace Joseph Pleyel
Clarinet concerto
I. Allegro

bort vett azon este,
rongyos kalyibában
nem hült így ki teste.
Nem halt tehát éhen,
nem fagyott meg, kérem.
Jegyzőkönyvbe vesszük
e tényt mindenképpen!
Itt minden szabályos,
jó törvények élnek,
hamvait átadjuk
a víznek s a szélnek,
s holnaptól a hírek
már másról beszélnek.

Elhunyt
Dr. Bárdos László
irodalomtörténész, költő
A Kaláka munkatársa.

in memoriam >>>

Kamarás Klára
Kaskó István
Ketykó István
Lászlóffy Csaba
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T. Ágoston László

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Hetedhétár
Irodalmi Epreskert
Kodály László
Magyar Elektronikus Könyvtár

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskó István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

M. Laurens
ÉNEK A REMÉNYRŐL

Meggyilkoltátok minden kis dalos madárkát,
csak azért, mert újabb hajnalt köszönt énekük.
Hiába fogtok be fület és szemet, mi lát,
sötét-némaság nem lesz alaptermészetük.

A Föld minden egyes fáját kiirtánátok,
s taposnátok a fűszálat, míg meg nem hajol.
Rosszabbak vagytok, mint a főbenjáró átok:
töletek még a férgek is bújnak valahol.

A tengerek s folyók, jaj, velük mit tettetek!
Mégmérgeztétek, mi egykor bölcsőnk volt és szép,
milliónyi élet tengerkékje elveszett,
és koromfelhőktől, savtól vemhes most az ég.

Miért bántjátok az elgyötört otthontalant,
ki önmagában siratja régvolt életét?
Gúnyoljátok s felrúgjátok a boldogtalant:
nyomortól gyalázott elvetéltek gyermekét.

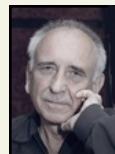
S ugyan, mit akartok egy vén, megtört költőtől,
aki mocsokban is a reményről énekel,
ki szeretetre, emberségre vágyik régtől,
mert hiszi, hogy az: még életében jöhet el.

Pest-Buda 2016. június 4-08.

Lehoczki Károly
Tavaszkok

Most újra tavasz jön, káprázatára a szemnek.

Baranyi Ferenc
Földim

Folyóm, jóestét! - mondom ismerősen,
s ő viszonzásul csobban egy nagyot,
kalapomat megemelem és ő is
megemel, ím, egy pörge kis habot.

Barátom rég a Duna, jóbarátom,
beszél, meghallgat, szóbaáll velem,
mi mindent mond a végtelen s mi mindent
mond el, kit szóra bírt a végtelen!...

Költőt s folyót mélysége tesz rokonná,
s mindkettő messi kékségeibe vág...
A Duna indul, várja már a tenger,
köszön - s tűnődve hömpölyög tovább.

Belgrád, 1968

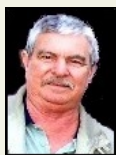

Ódor György
Vallomás

Szobám egy négy emelet
magasra ásott verem.
Néha könnyes szemmel
csüngök vallatósztemen.
Csecsemőkorom óta
ilyen rácsok között élek.
A rácsok rozsdás élei
öregedő arcomra égtek.
Az alaptörvény szerint
eltűntek a szörnyek.
Mindenkinek örülni kell,

Ha vénséges, vágyakozva tágui –, elé
a múlt szellemei lebegnek.
Csupa volt.
Szagos reggel, vibráló levegő,
rigó rebbenése, napfényben szépitkező tető,
kövér fűben nyújtózkodó orgona bokra.
Közébük dőlt. Hol az a ringó heverő?

Ifjúi szem bogarában rőt lobbot vet a gyönyör,
a fölsöpört utcán az ég felé
kacsintva a kékkal versenyt tündököll!
Csintalan kobold!
Vakmerőn villan, visszatöf a napnak.
Átellenben rikító szövetek dagadnak,
leányok gömbölyödő blúza.
Lángot lövell, hogy a rügek is kifakadnak.

Ricza István
Pont én ne tudnám

Pont én ne tudnám, hogy a szerelem,
az micsoda gyönyörű szép dolog?
Amikor napestig rád gondolok,
s folyton azt kérdezem: jössz-e velem?

Pont én ne érezném, mennyire jó
csak megérinteni is két kezed,
mint aki oly sokáig éhezett,
s hirtelen ott a sok enivaló.

Valami azt súgja: jaj, nem elég,
hogy ez végképpen meggyőzzön téged.
Valami, valami kellene még,

ami fontosabb, mint az élet.
Ki tudja, van ehhez útmutató?
Elfogy az ihlet, csak dadog a szó.

1924-2013

Csepeli Szabó Béla
INTUICIÓ

Nincs rezdülés, amelyre ne figyelnék,
legyen bár látható, vagy láthatatlan,
hogy megszülessék lelkünkben a Dallam,
át kell élnünk a Mindenség Szerelmét.

legyen valamivel könnyebb.
A hideg lépcsőházban
forradalmat játszom.
Egy darabig tűrik, aztán
kezdődik a kihallgatásom.
Elítélnék: azt mondják,
zárt osztályon a helyem.
Pedig ez a rajz nincs is
rajt a láncfűrészen.
A spájzban tartom, mert
folyton szemmel tartanak.
Éjjelente alig alszom,
reggel meg kezdődik a nap.

Kolev András
Nyári este

A langyos, lenge szél már ringatott egy álmot,
s száz lepkeszárny pihent a nyári orgonán.
A tó vizén a fény csendben merülni látszott,
s a fák felé repült a barna kormorán.

És dús bokrok mögött tápászkodott az este,
lerázva köntösét, indult a parkon át.
Imbolygó lépteit telt lombok árnya leste,
a parton meg-megállt, ráncolta homlokát.

A perc megrészegült csepp kelyhek illatától,
s hol gömbtuják között rezgett a szürke fátyol,
a mélyülő homályban megfogant az éj.

Szemközt, a hegytetőn felhők vetettek ágyat,
a rongyos paplanokra múltak füstje száradt,
s felettük hangtalan kigyúlt a holdkaréj.

T. Ágoston László
Az ügynöklista

Az érettségi találkozó után Dobos Pista megkérdezte, van-e valaki,
aki vele tartana Pestre? Egyedül jött, van hely a kocsiban. Az asszony
nem érezte jól magát az indulás előtti este, inkább otthon maradna –
mondta. Ő meg nem unszolta. Minek? Ez már az ötvenharmadik
találkozójuk. Az ötvenedik után, amikor már elkezdtek fogyni a régi
osztálytársak, elhatározták, hogy ezután minden év őszén összejönnek
az életben maradtak a régi iskola közelében lévő vendéglőben.

Tovább a teljes szöveghez>>>

a vendég

Kmetty János
festőművész

Tiszai P. Imre
Honfoglaló

Jöttetek,
s hoztátok a sztyeppék friss fű illatát,
vad csikók törtek be, s hozták fehér ló
fiát.

Hágókat,
bérceket - s hozzá mezőket látott a látnok,
egy kontinens hódolt, ezer nyíl csatátok
másoknak átok.

Ezer év,
menedék, kék folyók, zöld mezők, szép hegyek,
királyok, pártütők, halottak, döglegyek,
várufokon fejek.

Véretek
tatár, török, szláv, német, meglehet,
olvasztótégely, hiába dülleszted melledet,
térkép reped.

Büszke vagy,
a tegnap fele szép, de zavaros csatakép,
egy Don-kanyar, egy Isonzó, oltáron táblakép,
a ma széttép.

Ki maradt,
ki a sárba ragadt, menekül a kelő nap elől,
nyugaton ember nyugodtan kel fel, itt-felől
egy mítosz ledől.

Gyermek hal,
fagy arat, statisztikát rajzolnak okosok,
ki ma hallgat: bűnös, s velük cinkosok
a diktátorok.

Lelkes Miklós
Az eperfáról...

Eperfáról, meg semmi kis gyümölcséről
szólt a Költő, és eszembe jutott:
lány ízről írt, de a gyümölcs húsában
kuporognak síró gondolatok.

A vonat elment. Júniusi utca
szintén, akár felvillant életem.
Égre képzelt Menny csacs-kamacska játék,
s Pokol, dudás szintén nem kell nekem.

Halál sem kell, ha titkot el nem árul.
Úgy gondolom: a Halál is elad.
Eladott tájakkal elárult ország
súlyosbodó ólomárnyak alatt.

Kamarás Klára
Parnasszus felé...

Kinek a Parnasszuson nincs helye,
homokkal, kővel teli a zsebe.
Halomba rakja, nézd csak, szinte hegy,
pocoktúrásnál már alig kisebb!
Rááll s kiáltja, hol vagytok nagyok?
Utánam mind, én már költő vagyok

Hajdú György
Amikor...

Amikor a pálmaággal tért vissza
a galamb Noé már nem örült neki
most az egészet előlről kezdheti

megszerette otthona lett a bárka
álnok zátonyok csalárd áramlatok
nem fenyegették s nem hívták a partok

ám tudta hogy egyszer ki kell kötnie
és majd rálép ugyanarra az útra
De lesz-e menekvés Bárkája újra

Köves József
Leszarom-dal

Na, ÉS azt meg ki nem szarja le,
hogy nem hoznak antológiák,
s ötven év alatt, mióta írsz
alig szóltak rólad kritikák,
és ha szólnának, mire mennél
– hisz a legtöbb elemző hülye –
jó lenne hiúságlegyezőnek?
és akkor? Megvagy te nélküle.
Jó sokan olvasnak, nyugodj meg,
hisz lájkolnak is a fészbukon
s ha dedikát hirdetsz, ígérk
eljönnek venni – de én tudom,
kutya se jön oda, ám a guszтус
mégis csak kedves és guszтусos,
nem kell versed és komoly prózád,
a fészen is csak a humoros
beszólásaid kapnak lájkot,
– néha lekapva bohócsipkád,
megszólítanád a világot. –
Maradjunk abban, hogy kikoptál,
nemsoká már várnak a kövek
különben is, kit érdekel ma

Akik szerettek, azok sem szeretnek,
de igazság nélküli szeretet
csak kotyvalék, mit hazugságért mérnek
nyájaskodó, keresztes kedvesek.

Az Igazság? Esmeként tényleg Isten:
isten-bábok mögötti értelem -
de átküzdi-e magát a jövőbe
Anyagból áradó szégyeneken?

Vélem: igen - mint vélték olykor mások,
s nem cáfolja az sem, hogy elbukott
mindeddig minden gondolkodó ember,
ki fényt küldött, szépség-pillanatot.

Hát igen, fáj, hogy eltűntek az utcák,
s a múltban annyi lekésett vonat,
s tankautók erőszakos feketéje
elgázol reményt, szebb holnapokat.

Úrvezetők rókaarccal, talárban -
s az eperfatörzs? Nem elég kemény!
Költő! E tájon egyre több a koldus...
S hol van szemekbe néző költemény?

2016.

Dobrosi Andrea
Gondolatfoszlányok egy haláleset kapcsán

Váratlan volt és lesújtó. Nagyon fáj,
mi több kínozott. Érdekes, ez idő tájt
mennyi halottam lett, de ez a korszak
ugyanúgy enyém, mint a többi, hol csak
az unalmas megszokás pörög, esték,
nappalok. A körforgás örök, testét
az urna őrzi, de lelkével itt van.
Ez nem szentimentalitás, csak hittan,
a kapocs, létbe rótt jelünk, csak ő ott,
én meg itt. Én maradok, de a hófok
szívdobbanásomban sohasem hül ki,
mi mást tehetnék. Ha nem tudok túrni,
magamat ölöm. Nincsenek halálok,
csak feledés. Az élet – az halálok.

Végh Sándor
Levelek hullnak tavasszal!

Láttad-e már akár csak egyszer is
hogya a szeretet egy nyitott tenyér,
önzetlenül ad, vissza nem kér,
de rongyból, égben, lázban égni
oda-vissza semmiség. Egy kiló kenyér,
meg egy megértő éjszaka többet ér!

A visszaélés nem más, mint túlnövekedés,
a kivagyiság meg egy csúnya vétség!
A forró érzelmek megértő napja is megöl,
szomjan halsz elhagyott saját időid között,
egy paca maradsz mások által írt olvasónaplóján!

Látás nélkül, csak egy érzelmi támasz marad,
ám a körbe udvarló szavak özöne olyan,
mint az őszi eső, csak hull fejedre, ázsol,

G. Ferenczy Hanna
CSILLAGJÁTÉK

1926-2007

Leszakadt a hold az égről
nagyot csendült, nagyot pendült –
üres lett a felhő-várta,
kilyukadt az ég zománca.

Csengő-bongó hahotával
ezer csillag szakadt véle –
piros, arany, kékes tűzben
szikrák pattogtak az űrben.

Lángot fogott az öreg Föld –
pergett-forgott mint az orsó –
felforrt benne mind a tenger
s egyesült az elemekkel.

Lett a földből kicsi labda
feldobtam, de nem hullt vissza
felpattant a magas égbe
a jóisten tenyerébe.

Szivárványos vitrinébe
hol a labdák tündökölnek –
a jóisten visszatette
megbánta, hogy teremtette.

Kmetty János: Kecskemét.

Kaskötő István
Színész leszek...

Részlet egy készülő regényből

gyenge szél nem számít, akkor is a nagy lavórban vagy! Tengernyi képzelet idővel elrohad, hullámok között a nagy talánv esetleg egy hazugság?

Bokros Márta
Csigaház

Gyakran hallgatom,
pedig már régen értem,
hogy nem is a tenger,
hanem csak a vérem
áramlásának zúgása és jaja
az, mi a csigaház csendjét felkavarja,
s hogy bennem is ott zeng, e moraj mutatja,
az óceánrobaj, a hullámok hangja,
a roppant végtelen hozzám ért darabja.

Nagy Antal Róbert
Rajztanár volt

Beesteledett.
Valahol egy madár suhant el az alvó fák között.
Ő ott állt mellettem.
Kért egy cigarettát.
Rágyújtott.
Arca kirajzolódott a gyenge lámpafényben.
Nevetett.
Mondott valamit,
majd rajzolni kezdett.
Egy keresztet rajzolt puskacsővével a vérszagú földre.

Rózsa András
síkfutó

látott
bíbor
zöld
és halványkék tereket
meg égőpiros lihegést
inai
remegtek
akár a pára tág vizek fölött
mellkasában
a nap dobogott
a sós szél hátára tapadt
és a cél után
összecsuklott
önfeledten várva
hogy utolérje végül
a kullogó idő

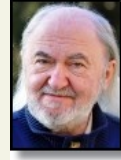

Kő-Szabó Imre
Sakk! Matt!

A Zrínyi utca és a Szent János út sarkán állt a kocsmá, a Bözsi néni kocsmája. A környék évek alatt sokat változott. A Gelka épületét is

Ahogy kivaszodott a város is magához tért a lázálomból. Azt hiszem azzal kezdődött, hogy a házmesterek, elkezdtek söpörni a járdát. Kupacokba gyűltek a lehullott vakolat törmelékek, hogy majd egyszer a hatóság, ha lesz, még olyan majd elhordatja. Már lehetet, nyaktörés nélkül közlekedni, persze csak nappal. Az éjszaka egyelőre maradt a „háborús állapotban”. A kijárási tilalom még életben volt s a jó pesti polgár hűségesen be is tartotta, ha csak nem akart gatyára vetkőzve ténferegni a sötét utcákon.

Iskoláról szó sem volt, senki se tudta, hogy mikor kezdődik majd a tanítás — a diákság öröme. Nagyjából téttelenséggel teltek a napjaink, már bejártam a városba, megnyílt a könyvtár, a téli színház, a színház egész nap.

Nógrádi Gábor
SARKADI SAROLTA LEPKÉJE

Felszúrva egy kemény kartonpapírra,
rozsdás edény, gyűrött füzet között
a lomtár sarkában porosodom.
Én, ki a szépség, s könnyedség jele
lehettem egykor!

Nem végzed másképp, Sarkadi Sarolta,
ki hálóba zártad a repülésem,
te szösze, nevetős.

Aszott bőrrrel és nedvedző szemekkel
ott reszketsz majd az élet lomtárában,
míg nem a földbe szúrnak a kereszttel.

Így játszik velünk a Nagy Lepkegyűjtő.

Pethes Mária
Kormoránok

barbár förgeteg dönti ki az értelem
fáját palaszürke felhők alatt kopott
küszöb a láthatár a Tó zöld szemében
valami lélektelen hidegség kövek
lábánál befelé rágja magát a szél
az állomáson mint könnyű madarak
elroppennek a szelíd integetések
villámok vakuzzák a denevérszürke
birkabamba létet csupán a kormoránok
állják az égi hangágyúk dördüléseit
csőrükön a rablás higgadt szándéka
tekintetükben elszenesedett pogány
máglyatüzek

Debreczeny György
hosszú az út

Acsai Roland Jin és jang c. verses fantasyja nyomán

a falon túl egy szívdobbanás
egy ártatlan tiszta de kifejezéstelen
és időtlen szívdobbanás
mint egy szörfdeszkán
a könnyek cseresznyevirágzása
hozzátok imádkozom
fehér és rózsaszín falú házak

elbontották. Előtte az önkormányzat építetett egy fából font, négyzetes palánkot, hogy majd itt gyűjtik a hulladékot, szelektív. Ezt az ácsolt építményt aztán felgyújtották, porig is égett. Helyén ma egy kétemeletes sorházat építettek. A belső vakolások most folynak. A közelben volt egy gyár, ahol transzformátorokat gyártottak. Minden Videoton készülékbe ezt építették be. Ma már a gyár sehol sincs, de a Bözsi néni kocsmája, dacolva az 56-os eseményekkel, az azt követő átkos korszakkal, a rendszerváltással, ma is áll és üzemel, működése szinte töretlen, mint az őszi kukorica a földeken.

Itt, ebben a kocsmában minden este betért Kovács Péter nyugdíjas, hóna alatt egy sakktablával. Életkora olyan hatvan feletti, de még nincs hetven.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Thamássy Nagy Géza
Öreg házra süt a Nap

Nézd, ez itt az én házam.
Építettem hosszan, tégláit
darabként hordva onnan,
merre csak jártam, s mi tetszett,
egymásra pakoltam.
Vakoltam aztán kulacsomból
keserkönnnyel kevert sárral,
majd festettem és színeztem
szemekből megőrzött vággyal -
palettás emlékeimmel.

Nézd, ez itt az én házam.
A kémény nem dőlni készül,
csak tudod, vihar csípte meg...
az oldalát én rúgtam ki majdnem
duhaj kedvemben...
és ablakom se vak félig,
csak kacsint a világra velem,
és a virág, mi benőtte -
illatozni hagytam...

Öreg már a házam.
De elég meleget ad -
és süt még rá a Nap.

Kmetty János: Nagybányai utca.

árnyékom az árnyékok alakját felveszi
a padló szaladgál az asztalon
a démonok – mondja a lány
a lány – mondják a démonok
a propellerek hímpora megfojt
festettem egy fehér legyezőt
festettem egy hőcsillagot
de megfolyt
és most fehér lett a legyező

sötét van
most mindent látok a sötétben
kitől kaptad a tücsökciripelést
és a tintahalakat?
jin és jang – mondja a lány
de a fattyúk nem válaszolnak
szörfdeszka hozzád imádkozom
emlékszem egyszer megkérdezte
a meteor hogy sisteregjen-e
meg kell találnom a sánta eb
ebihalait
így majd az utat utolérem
a lány vizes ruhában énekel
hallod?
nevén szólítod az örvényt
de a virág eltéved benne
árnyéka az árnyékok alakját felveszi

ki ez a fekete legyező?
kérdézi a lány
tarajos hullámok zuhanni kezdenek
fehér és rózsaszín sánta ebek
dallal köszöntik a tintahalakat
fekete táncsal
most mindent lát bennem a sötét
kitől kaptad a könnyek
cseresznyevirágzását?
a lábasfejűeknek ki hozott
sapkát és félcipőt?
most látok minden tücsökciripelést
talán az utat is utolérem
majd útba igazít a szívdobbanás
majd útba igazítom a szívdobbanást

a fehér és rózsaszín falú
szörfdeszkákig
a tücsökként ciripelő démonokig
még hosszú az út

Szegő Judit
Szelfi

Belebújtam már jó pár idegen ruhába.
Egyik bő volt, a másiknak hosszú az ujjja.
Sohasem ácsingóztam remetecsuhára.
Olykor, gonosz szó éle, csak bosszúra futja.

Billegtem a tüköröm előtt, és nem tetszett
a kép, mit velem szemben csillogni láttam.
Hány félredobott fotó lett még kegyvesztett,
mire végre már egyet domesztikáltam.

Siker-szelfiként beégett retinámba:
Ez vagyok, ahogy magam ilyenkor látom!
Próbálok őrizni végleg, de hiába!
Idegen szemekbe ezt vizionálok.

Mára az idő beleszólt mimikrimbe.
Szívárvány plakettem fehérre festette,
s antik porcelánként zárt be nippvitrinbe,

Soós József
BALATONI ANZIX

Fényzáró alatt,
határtalan
hullámverésben

a parton
egy kisfiú fut.

Ezt a kettőt
küldöm Neked -

a végtelen vizet,
és azt a kisfiút.

1907-1938

Dsida Jenő
A Semmi álma

Elszenderült a Semmi
És azt álmodta, hogy Valami lett,
S az a Valami - én vagyok!

És azt álmodta, hogy a messzeségben
Előttem egy szent Cél ragyog,
Egy ismeretlen Cél,
Amely felé megyek, megyek...

És jönnek szembe utasok
És kérdeznek: honnan jössz?
És felelek rá: nem tudom!
És kérdeznek: hová mégy?
És felelek rá: nem tudom!

Lopódzva jó az Alkony, -
Lilába olvadnak a zöld mezők
És szürkébe a kék hegyek,
És én fáradtan, csüggedt fővel
Megyek, megyek!...

Milyen furcsákat álmodik a Semmi!

mire nap még rásüt, de a por belepte.

Belebújtam, éltem, s hány divat múlt hiába?
Feszes bőrnaci, s blúz melynek szabott az uja...
Vitrinemből tán tollseprű küld túlvilágra
egy szemetes lapáton... darabokra hullva.

Bodó Csiba Gizella
Széki varrottas

A villamoson ült a borús reggelen. Tizenöt éve zörgött át vele munkába menet ezen a vonalon a sárga jószág.

Néha elgondolkodott, vajon miért van az, hogy szinte soha nem az embereket nézi a járművön, vagy legalábbis csak átfut a pillantása az arcokon, a szilletteken. Nem próbálja megfejteni, honnan indulhattak, milyen gondokkal vagy örömmel a tavaszi, őszi, vagy hideg reggeleken. A tekintete mindig elmenekül az ablakon túlra, házak homlokát, a zárt vagy tátogó kapukat, a városi levegőtől szomorú ritka fákat szemlélte. Az utcákba fúrta tekintetét, melyekbe csak egy pillantásnyit láthatott az élesen, olykor visítóan kanyarodó villamosról. Így azok titkok maradtak előtte, mert hazafelé fáradt volt ahhoz, hogy leszálljon a sárga 4-esről és valamelyikbe hosszan beszéljön s felderítse a találmára kiválasztott utcának vajon mi a titka; van-e valamelyik épületén szép, régi faragás, vagy egy szobor torzója, neves szülöttének egy szerény táblája, vagy lövések nyoma a tűzfalon.

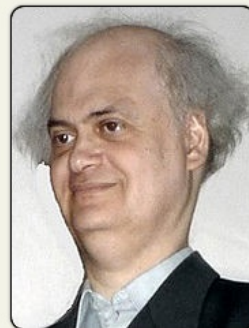
Tovább a teljes szöveghez>>>

Pethő N. Gábor
Költemény

A polc telis – tele több rakás,
olvasásra,
és továbbgondolásra váró kötettel,
te kint ülsz az erkélyen valami
retro – puffon; vízzel félig töltött
műanyagpohárba hamuzol, és
lesed a
galambokat, ahogyan búgnak a
szemközti háztetön felgyült
pocsolyákban.

Bárdos László

1955-2016

Találkozásokról

Bárdos László emlékére

Majdnem napra pontosan a hír érkezte előtt egy hónappal találkoztunk utoljára. Frissen megjelent könyvét dedikálta nekem, valamint egy korábbi. Abban maradtunk, hogy még a nyár vége előtt újra találkozunk, mert szakmai és személyes ügyeink megkívánják. Tehát, amit így írtunk körül, szelíd mulyasággal: beszélgetéseink fontosak, s miközben hol ő, hol én halasztjuk egyszer-egyszer, ha közbejön valami, mégsem tűrnek halasztást. Aki csak ismerte Bárdos Lászlót, s én majdnem tizedik éve voltam már ilyen szerencsés, tudja, vele beszélni, őt hallgatni, sorait olvasni olyan, mint rekkenő nyári napokon hűsítő kortyhoz jutni, fárasztó nap után végre enyhítő zuhanyt venni, tiszta ruhába öltözni. Megtisztító, megnyugtató élmény, hétköznapiágukban, kisszerűségükben mégis felemelő, kitüntetett pillanatok gyűjteménye. Épp ezért vittük egymásnak gondosan összeszedett, megannyi szorongásunkat és bánatunkat, aggodalmunkat, s ezek mellé, afféle desszert gyanánt örömeinket, sikereinket, egyszerűen, bárminemű életeseimnyeinket. Minden öt percre tervezett találkozásunk legalább másfél-két órát tartott, s ha volt idő, tovább is, mindig úgy válva el, hogy akkor innen folytatjuk mielőbb, mert a találkozásnak sosem volt, nem is lehetett vége, legfeljebb alkalmi korlátai, akadályai. Utolsó hozzám intézett mondata, melyet már csak a halála után vettem észre, felnyitva a nekem dedikált könyvet, is erre vonatkozott, rossz szokásunk volt rosszféle vagy rosszmájú humorunk magunkra is vonatkoztatása, ilyesmivel búcsúzott hát tőlem alkalmilag, miután jó barátságunkról írt a dedikálásban: „*Legközelebb: őh???*” Tehette, tehattuk persze mindezt abban a kimondatlan bizonyosságban, hogy tudtuk: ennek a találkozásnak is csak alkalmi vége lehet. Egymással megosztandó dolgaink ugyanis nem tűrnek halasztást, és, teszem hozzá, az ember, akít sokan és nagyon szeretnek, örökéletű. Velünk és bennünk tovább él, s a közbejött valami, még az elhalálozás ténye sem akadályozhat meg abban, hogy mindig épp megkezdett mondatok közben legyünk. Ahogy olvassuk műveit, földézzük szavait, mosolyát vagy homlokráncolásait, hangszínét és hangsúlyait, vonásait vagy nézésében a megannyi próbatétellel kiérdemelt, de sosem dolyfös szigor és bölcsesség, s bármily nehéz pillanatokban is nevetésre örökös készségben álló, játékos, szelíd bájának oly megnyugtató, oly tiszta találkozását. Ezeket a múlhatatlan és örök találkozásokat.

Nyerges Gábor Ádám

Ötvenévesen

Óvakodva lépek ki a házból,
nyakamban senkivel,
s mégis elindulok közöttük: a drótokon

Hitchcock madarai, végéig a filmnek: beláthatatlan sorokban ülnek, és most már józanok, szellőzködnek, legföljebb egymás felé kapnak. Fölkeltem, járok, minden lépés külön-külön kockázat, de mérlegelni nincs időm: most vagy soha, egyelőre toronyíránt tovább. Gyalogolok előre, se jobbra, se balra. A csontos burkokon belül egy fegyverszünet idillje: nem rontanak rám, a vaskarmok nem tépnek meleg húst a szervrendszerekből, a karmok épp nem marcangolnak semmit, sehol, csupán megannyi tollas test támaszai. Varjakéi. Hiszen most már fölismerhetem őket, de el is véhetem nevüket, míg sorakoznak a léptek.

Születés

Juditnak

Ontasz, adagolsz, pocsekolsz
kérést, körmondatot, szentbeszédet.
Egy levél az, mi a célhoz
hajszálpontos úton odatéved.

Vakság s cél közt biztos inga.
Benned lakott ő, hát sose láttad.
Teret, időt kitapintva
vele nekivághatsz a világnak.

TÜLTERJEDÉS

Előfordul, hogy túlterjed az élet.
Kinövi ésszerű határait.
Te még a lábadat megvetve méred,
s ő már ingoványokat gyarapít.

Szívósságától nő a gaz, a búrján.
Alaktalan posvánnyal viselő.
Mínd több a sejtje, ám semerre-útján
hovatovább elfogy az ismerős.

Belelóg ím csillagászati évbe,
ezernyi éren szétszorogna már,
ha birtokháborítását kivéve
nem torlaszólná ezer akadály;

új gépezetek, kódok és szabályok
mindenfelé feltartják nedveit.
S ki bár csak egy helyütt alászívárgott,
azon már semmi fonál nem segít.

Tudatlan

Majd csak lesz az az este. Itt leszek.
E falak közt még ugyanaz a nap van.
A majdani este kívül reked.
Tündöklésben járok tompán, tudatlan.

De a majdani est sem éri föl
a lázas hiányt, mely előtte volt itt.
A csarnok falából, éleiből
a boldogság helyszíne kicsapódik.

Lépcső

Igen, már a lépcsőfokok. Tehát közeledem. Egyenletes iramban fogynak előttem, fölöttem: szállít a mozgólépcső, beteljesíti az időt. Könnyedén múlnak a méterek itt, e tágas vájatban, a föld alatt. Máris periszkópon leshetem közeljövöm. Ki kell bukkanni. Fel a búvárral. Hív a felszín, mely az alkalmat megadja: egyszer, és ki ne tudná, ismételteletlenül. — De egyelőre még e túlbiztosított átmenetben siklani, minden és semmi elvegyült, fullasztó előérzetében. Nem tettek és percek egymásra következése, amelyben eddig éltem, csupán fogyatkozás: fogynak a fokok, kiszorul az idő. Fanfárok valahonnan, valameddig? Úgy tölti be tudómet a légszomj, mint az áhítat. — Majd pedig beér szintbeli léptem, suta útikalauzom. Legyen szerencsém.

AKADOZÓ LITÁNIA

Már egy éve csak a mamára,
mamára, papára, egy végállomásra,
öklendezve, borsót a falra okádva,
már egy-két éve a régi házra,
a becenévre, a csúfalkodásra,
krétaszagra, a teremre, hol dereng a tábla,
lazult izmokkal s magvávalva
megannyi magvaszakadt sóhajtozásra...
Már egy évtizede lárva
előttem a világ színe-java, árka,
amelyben jöttem árnyékvilágra;
csak a mamára, a papára,
előttem mindkettő halálra válva;
mert persze tíz éve már a halálra,
helyesebben a meghalásra,
pontosabban arra a képmásra,
amelynek leesett az álla,
hogyan mímelve és sokszorozza már ma,
ami csúszómászó időm határa,
amire szüntelen, a résen be se látva...

Négykezes

(A zongorista szól!)

Merről lépjek e csodába? Ujjaim folyton az alsó szólamot képzelik,
mintha enyém volna – a mozgás alapja e mély dobogás, ezt vállalom –
hiszen ez lódítja meg, emeli magasba azt a szép éneket –
azontúl
hűségesen tagolja, alapozza – de nem a másik-e a lényeg, az a diadalmas
dallam, a felső szólamban – ha már külön kellett válniuk – az ötven év
múltán is felidézhető – kipusztultam belőle – de nem, nem azt
választom, ez a mély az enyém, a mély dobogás – el kell bújnom vele,
eltűnnöm – kibontakozik, egyesül a kettő velem vagy nélkülem – nem
úgy, ahogy képzeltem, átlényegülök, feloldódom – milyen lettem volna
a felső szólamban?

Consolatio a múltó időről

Már szinte minden megesett:
nyelvelmékekben bizton élek.
Ez a szín vagy az a tünet
tárgyát képezte a beszédnek.

De hol? A mondat ott egész
ahol sajátként száll a hangja.
Mikor? A múltba keltezés
csupán jelenébe harapna.

Hogy már szinte minden mögött
előkép dereng, ez vigasztal;
sorolhatom is a jövőt
rokonabb értelmű szavakkal.

Illúzió

Volna még terv száz évre legalább!
Szűnne a gond-baj, az idő vigyázna
minden elakadt, rest tendenciára,
csöpp lendületek után törjön át!

Az, aki csak látványosságra lát,
s türelme úgy szokott, hogy épp kivárja,
míg végigfut a kanóc fürge lángja:
nem érti az őskori robbanást!

Vagy néma út leszek, tűrő kifejlés,
ezer zökkenőre lágy visszacsengés,
zárt elégtétel, benső jutalom.

S bár a léptem most percről percre moccan,
akkorra a pályák kidolgozottan
nyúlnak mögém: mindenem megkapom.

Albert Lőrincz Márton

Rekviem a költőkért

*mint az idő
 sokasodnak a költők
 a rég elhagyott Parnasszuson
 emlékké romlik
 mitől is lenne jó?
 rászárad a veríték az olvasatlan versre
 halálba tartó ezüst gyertyatartó
 meg kellene törölnetni
 puha szattyánbőr kellene
 imádni szeretni kéne a költőket
 (soha sem szeretik a kényelmetleneket)
 de egyáltalán
 lehet-e szeretni a őket?*

*egyiket-másikat
 még visszaiültetik az iskolapadba
 beléjük botlanak
 kik utánuk jönnek a sorban
 nébányuk miatt állandóan
 szidják a nebulókat
 a tanárok folyton - folyvást
 varázstalanítják a varázslatot
 költők vénáit lékelik
 és szeretni kötelezzik
 lehet-e szeretni a költőket?
 lehet-e szeretni a fájdalomat a fogban?*

szájukban fogaik között a kor

*ropogtatják csak de nem nyelik le
 ezért nem szűnnek meg lenni
 sokasodnak
 és sorszerűen sokasodnak a költők
 ott is a párás Parnasszuson*

*a szabadkai Sziveri János
 korán belehalt a rákba
 szeretni nem kell
 de volt egy kor
 volt egy TITTO-KAUSZT*

a közhely utcájából nincs kiút:
 sokasodnak a hiányzó nagyok
 sokasodnak tehát vagyunk

*s hogy legyen a versnek pártfogója
 rábírt a halál az örök honra
 a SZÍNÉSZT is Hunyadi Lacit
 hogy ne legyen a szónak szomszja
 hogy legyen ki verset mondjon ott
 suttogón a csöndfasorban*

színpadok Nagyja
 napszámos maharadzsa
 kiállott sorban

*ez volt a derék fa sorsa
 társak állnak a derékbadban
 mondják a kihalatlan imát
 fohászra fáradtan hulló fohászt
 híveket toboroz a hiány
 s nyelésre kútvá a Nagy Száj*

márványtorzóban dagad ágyon a párna
 nincs fej aki nyomát belenyomja
 párna puha orma alszik a duhaj ágyon
 párna puha orma ébred vetetlen ágyon

*jut eszembe szegény Sziveri
 lakatra verve szájja
 elkezdte mondani hogy milyen a halál
 megkötözte volna kedvre
 de nem volt nála spárga*

mit sem tudni a világok egyikéről
 csak azt hogy lehetséges
 olyan mint kút szomját vízzel oltani
 a tüzet pokollal ingerelni
 a szerelembe belehalni
 lám mennyi lehetségest kutat a remény
 mikor sejteinkből mintát vesz

és ő
a költő
midőn még sokan nem is vélték
a békés ország-rontás végét
s vidor álmok tárnájában
nyögve a tagadás aknamezején
hittel tervezgették és építgették
az omlásnak szánt Bábel tornyát
volt egy költő
ígéretekben széptevésben
gének gáncsában gémberevedve
ki behullott az egy-levésbe
a titokzatos méh-szekerbe
és hogy ragyogott a felnőttek szeme!
hogyan örültek az élvezeteknek!
s miközben ácsolták Bábel tornyát
fénylő homlokaiktól kérges tenyereikig
kérges tenyereiktől átlukadt cipőikig
gyémánt öröm úszkált arcaikon

fejük felett sarló s kalapács

már nem titok ami akkor volt
szakajtó könnyben rég kifolyt
a hittel kivert s vérrel kevert úton
vér és hit és por és fájdalom
és könny és menekülés lázálom
ó jog mi ami őneki jutott?

vígság s bánat az ember násza
fölnyergelve a sors triászta:
Klotho kebleit tejjel kínálja
az ütőéren Lakhészisz ujjá
de Atroposz sem hagyja magát
markolja az ágyék tájkát

az istennőké a kéj az élvezet
az ember nem bírhat eleget
herébe mar a Végtelen Idő
és póknászt ül a lenni - nem lenni

*hát volt egy kor
de aztán vége lett
a vásárbelyi Tóth István is elment
a Somos-tetőről
ökörnyál-gyertyafény nézett vissza rá
már ellobbant volt a nyár
"sokasodnak halottaink"
így búcsúztatta Somos-tető Fényét
a pályatárs Nagy Pál*

a telhetetlen ...
a világ eladó
de nem vásárolható meg

*Moirák orsóján gyűl a megfont fonál
nem könnyű kiállni a szakító próbát
a hetedik fogást*

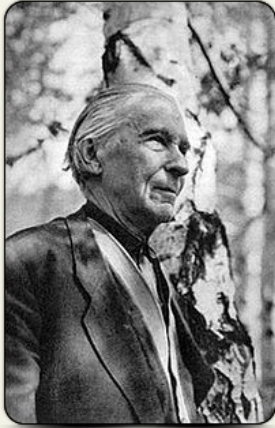
tölcsérben szűkül a próba...

*meghal a költő
szeretni ügye ...
az erdőben szilfaágak
gyilkos idomok ostoba ágya
meghal SZD is
s nem párnák között
úton porba hullva*

*szeretni őket tán csak ezért lehet
mert mind a részek részei vagyunk
hisz csak egy csizmabűvés
a Parnasszustól Szabadka s Erdély*

adva a levés a születéssel
kőbe faragott istenünkkel
- túbé fokozott vékony cérna-
főll kellene fogni a levés okát
s mondani érte egy imát
„Uram, taníts minket imádkozni.”
meg kell tanulnunk imádkozni
akárhány esztendő kell is hozzá
meg kell tanulnunk imádkozni
nem szégyen embernek lenni
hisz mindenki a Szisz-fohász:
„Add látnom, élő hatalom,
kínjainkat ravatalon.”

*kimondhattad Sziveri Ján
"nyúzzuk csomagunk hét batáron át"
integetünk át a Parnasszusra
de oltalmaz-e minket valaki?
a Múza isten legalább
ki félig ember és félig isten*

Áprily Lajos

TETŐN

Ősz nem sodort még annyi lombot,
annyi riadt szót: "Minden összeomlott."

Nappal kószáltam, éjjel nem pihentem,
vasárnap reggel a hegyekre mentem.

Ott lent sötét lombot sodort a katlan.
Itt fenn: a vén hegy állott mozdulatlan.

Időkbe látó meztelen tetőjén
tisztást vetett a bujdosó verőfény.

Ott lenn: zsbongott még a völgy a láztól.
Itt fenn fehér sajttal kínált a pásztor.

És békességes szót ejtett a szája,
és békességgel várt az esztenája.

Távol, hol már a hó királya hódít,
az ég lengette örök lobogóit.

Tekintetem szárnyat repesve bontott,
átöleltem a hullám-horizontot.

s tetőit, többet száznál és ezernél-
s titokzatos szót mondtam akkor:
Erdély.

A somvirágos oldal

Elment a gond a hóval,
felhőn is fény nevet.
A somvirágos oldal
arannyal integet.

Ha utas jön hajóval,
a hegyre feltekint:
– Ni, somvirágos oldal...
És issza azt a színt.

A rím

Hazája álom és titok,
szem-nem-legelte pázsitok.

Egyszer csak itt van s mint kis ér,
csilingel és kísér, kísér.

S fürtös csengő lesz: hangpatak,
amelybe új csengés szakad.

Mentát locsol, szirmot sodor
és illatos lesz, mint a bor.

És mámoros lesz, partot ont,
kurjongató, vidám bolond.

A mély felé örvénnyel ás,
hogyan belenézni: kábulás.

A fényen tündökölve fut
és fényes tündérvölgybe jut.

S tó lesz, virágot úszató,
habnyugtató és tiszta tó.

Nem ás, nem ont és nem kering -
csak ring s a lelkem benne ring.

Éjjeli zene, I

Még ne aludj. Figyelj az éjbe
s ne bánd, ha álmatlan halad:
tavaszi záporok zenéje
dalol az ablakunk alatt.

Már hold szítál az utcasorra,
fáradt felhőt szalaszt a szél,
s a mámoros fedél-csatorna
tovább zubog, tovább zenél.

Hallod? Kolompok muzsikája,

Itt ősz szó járta s ó dal,
a Zách-lány is dalolt,
a somvirágos oldal
sütkérezője volt.

A somvirágos oldal
lejtőjén túl, alul,
kő- és keresztfa-sorral
kis temető lapul.

Beszélgess ott a holttal,
tavasszal érzi még:
– A somvirágos oldal,
az volt gyönyörűség.

Szelíd, egyszerű szóval
kérem: míg élhetünk,
szép somvirágos oldal,
adj jó tavaszt nekünk.

Kérés az öregséghez

Öregség, bölcs fegyelmzője vérnek,
taníts meg hogy Csendemhez csendben érjek.

Ne ingerelj panaszra vagy haragra,
hangoskodóból halkíts hallgatagra.

Ne legyek csacska fecskéhez hasonló,
ritkán hallassam hangom, mint a holló.

A közlékenység kútját tömd be bennem,
karthauzi legyek a cella-csendben.

Csak bukdácsoló patakok csevegnek,
folyók a torkolatnál csendesednek.

Ments meg zuhatag-szájú emberektől,
könyvekbe plántált szó-rengetegektől.

Csak gyökeres szót adj. S közel a véghez
egy pátosztalan, kurta szó elég lesz,

a túlsó partot látó révülésben
a „Készen vagy?”-ra ezt felelni: — Készen.

Kmetty János: Szentendrei idill.

finom harangszóval rokon.
Most az acélkék éjszakába
úgy kondul, mint a xylophon.

Most halkul, turbékolva lágyan:
burukkoló galamb-torok.
A kisfiúnk felül az ágyon
és elbűvölve mosolyog.

Életrajz

Fegyverszünet

A sorsom, vén ellenfelem,
fehér zászlót békítve lenget.
Úgy küldi át fegyvertelen
követét: a nyárvégi csendet.

Apadt vizünk is vész után
felejtí záporok haragját:
átszűrve sűrű lomb-szítán
finom zenével zsong a nagygát.

Itt nincsenek hangos viták,
babonás, tiltó öv határol.
Csak a halott jezsuiták
járnak át a Kálváriáról.

Csak körte dobban és batul,
amit az ősz már meglegyintett.
És milyen kritikátlanul
dalolnak itt a karcsú pintyek.

Fény hull, álomba szédítő.
Szúnyog-balett ring-leng a hőben.
És a ragadozó Idő
áll, mint az ölyv a levegőben.

Március

A nap tüze, látod,
a fűrgé diákot
a hegyre kicsalta: a csúcsra kiállt.
Csengve, nevetve
kibuggyan a kedve
s egy ős evoét a fénybe kiált.

Régi, kiszáradt
tó vize árad,
néma kutakban a víz kibuzog.
Zeng a picinyke
szénfejű cinke
víg díthyrambusa: dactilusok.

Selymit a barka
már kitakarta,
sárga virágját bontja a som.
Fut, fut az áram
a déli sugárban
s hőkken a hó a hideg havason.

Barna patakja
napra kacagva
a lomha Marosba csengve siet.
Zeng a csatorna,
zeng a hegy orma,
s zeng - ugye zeng, ugye zeng a szived?

Szőkül a fűz

Őszi rigódal

Megeste már a dér a bokros oldalt,
fenn vadlúd-ék húz vadlúd-ék után.
Ragyog az ősz. És dalt hallok, rigódal,
egy ritka lombú vadcserezsnyefán. –
Ilyenkor cinke cserreg és ökörszem,
rég hallgat búbosbanka- s gerleszó.
Ha pártaian s nem várja fészek-öl sem,
miért szól még a megtévedt rigó?
Tán június sugár-illúziója
remegett át a bíbor lomb felett,
s attól dalol a völgy révült rigója
ilyen évszak-tévesztő éneket.
Nem is téved: halkan szól, mintha félne,
kőd ül a hangok túlfinom során,
mintha húnyt szemmel, álmában zenélne,
egy álom-őszben, álom-furolán.
A hangja nem fog mámorral kitelni,
nagy líra nincs. S mégis, így volna jó:
amíg a hófelhő jön, énekelni,
mint az a révült, holdkóros rigó.

Vadludak

Az ablakom a szürkületbe tárom
s szemem kiáltó hang után kutat,
de pára-kendős égen nem találok
az éjszakába szálló vadludat.

A templom omló szürkésébe ormol,
borzong az ákác, mint a nagybeteg,
s átrémlenek a szomszéd utcasorból
a lenge leplű ház-kísértetek.

Hogy visszatér a régi, bús ígélet -
mindig ilyen volt erre a világ:
a Holt-Marosból pusztá ködbe nézett
vadlúd szavára a tógás diák.

Tán látomás e felleg-szürke torlás
s mi álmodunk köd-óceán alatt,
s fejünk fölött egy félelmes vitorlás:
horgonytalan mulandóság halad.

S be jó a csendes óceán-fenéken
e félálomba zsibbadt öntudat,
ha vágya fenn a láthatatlan égen
vadludat ríkat, újra vadludat.

Ó, hányszor hittem, szárnyamat kibontom,
ha hívó szél jön, messze tengeré,
és átrepülök túl a horizonton
távol derengő tengerek felé.

Késő. Meddő csatán a szárny kifáradt,
tél jön, fojtó, didergető homály.
S a pince torkán édes illat árad:
sötét mámort kínáló muskotály.

A somfa-csonk

A somfát fenn a bükkcserjés alatt
télen kivágták, csak a csonk maradt.

Aki fejszét fogott rá, bárki volt,
tavaszi aranyamtól megrabolt.

Még barna bokrok közt bujkál a tél.
A szélben hangos varju varjut úz.
Vörösbegyünk még koldulgatva él.
De lám: szőkül a patakparti fűz.

Kórságot s kint hozott a február
s beteg testnek még jó a kályhatűz.
Sok volt a köd, kevés a napsugár.
S mégis szőkül a patakparti fűz.

A fán bolyongtatom tekintetem
s a futó fény is éppen arra tűz.
Te szőke folt, adj gyógyulást nekem,
te sárga-szőke patakparti fűz.

Túl ötven erdőn

Fogy az ösvény, fogy a napfény,
hideg árnyék hull a hegyre.
Áll mögöttem ötven erdő,
ötven évem rengetegje.
Torkomig ver csorba szívem,
tűz a talpam, seb a térdem.
Annyi rémtől megfutottam,
míg a ritkulásig értem.

Seb a szívem, seb az arcom,
vadtvösvőtől vér az ingem.
Aki erdő-járni küldött,
az ha megismerne engem.
Sűrűsége át futottam,
avarának vért is adtam,
ami bennem fiatal volt,
rohanásban elhullottam.
Szívem szárnya, szemem fénye,
kurjantásos fiú-kedvem,
férfi-sorsom mély zenéje
elveszett a rengetegben.

Csudaváró esti lázban
fekszem itt a ritkulásban
meglazulva, szerteesve,
s nincsen, aki megkeresne.
Járna értem, mint a hangya,
mint a Lemminkejnen anyja;
addig járna, felkutatna,
kicsi méhvel írt hozatna,
varázsszókkal összerakna,
úgy siratna, úgy szeretne...

Fekszem itt a szürkületben,
túl a rétnek nagy a csendje.
S zúg mögöttem ötven erdő,
ötven évem rengetegje.

Tutajok

Állunk a parton. Szép aranymadár
acélos fényű hullámokra száll:

Tollászkodik a zengő-szárnyu nap,
felé fehérlő foltok siklanak.

Nagy méltósággal, mint a hattyuraj,
a fordulóban úszik hat tutaj.

Vizen derengő ősi fantomok,
keletre lengő vízi vándorok.

Kormánylapátról gyöngyeső pereg

A nap szeme keletről odalát,
keresi a sárgavirágu fát.

Nagy messzeségből egy madár suhan
s nézi: tavalyi fája merre van?

Néhány kört ír a puszta csonk körül
s a hangja sír, mikor továbbrepül...

Az a kegyetlen téli fejsze ölt:
Egy aranyfolttal szegényebb a föld.

A ragyogó madár

Kerested erdőn, bérceken,
fiatalságtól részegen.
Álmodtad és tudtad, hogy él,
különb madár a többinél:
elorzott minden drága színt,
smaragdot, türkizt és rubint,
szikrázóbb, mint a gyurgyalag,
begytollán bíboros szalag,
a kékcókánál kékje szebb,
a jégmadárnál ékezebb.
Véredben él, álmodban ég,
egyetlenegy gyönyörűség.
S míg mohón űzte két szemed,
futott, futott az életed...

S mikor fejedre hó szítál
s szemed téveszti már a színt
s a fényt nem bírja már
s a szép már nem dédelgeti:
egy suhogó hang meglegyint,
s tapogató kezedre száll
s káprázó tollát kelleti
a ragyogó madár!

A fáklya éneke

Meggyújtottak s azóta égek
tűzijátékul? Ór-jelül? -
Félelmetes feketeségek
tolongtak tűz-övem körül.

Farkasszemeknek rém a fényem,
bolyongóknak bíbor remény.
A vándor megállott az éjben
és szólt: Nem félek, ott a fény...

Indul a tűz-király, üzenve
testem hajnalszél rázza meg.
Ó sujtott így fogyó tűzembe,
hogyan annyi mámorral liheg?

Már-már alig több vézna testem,
mint egy arany fenyőszurok.
S cikázó láng ropogja veszttem,
mohón lobogva pusztulok.

De míg a test üszökre válna,
míg még lihegve éghetek,
a lassan foszló éj-homályba
sustorgó lángokat vetek.

Nagy tél után

Mikor a hegynek kékül már az orma
s a fát a fagy már nem roppantja meg,
nagy tél után, foszolva, szerteszórva,

habloccsanásra. „Meddig, emberek?”

„Zámig.” - A válasz tompa és komor
s mélységes, mint a munka és nyomor.

Alkonyba bűgő titkos harsona,
úgy zendül, mintha Thamust mondana.

S tűnnek, haladnak, szürke hat madár,
hét napja és hét éjszakája már.

Ada-Kalé

Diákok voltunk. Vitt hajónk
Turn' Severin felé.
Tavaszi napban ragyogott
Tündér Ada-Kalé.

Egy lány is jött velünk: Teréz,
báj s jókedv jött vele.
S tízenhétszázötös szívem
sugárral volt tele.

Fény a vizen s fedélzetem,
s az arcnak fénye volt.
Lelkendező diák-szemek
itták a lánymosolyt.

Most más táj hangja hívogat:
komor, nagy tengeré.
S mögöttünk messze megragyog
az a mosoly s az Al-Duna,
s mint ifjuság szimbóluma:
tündér Ada-Kalé.

Nyírfá voltam

Azt álmodtam, hogy nyír vagyok
s ezüst kéreg borítja testem,
tövemnél forrás-ér gagyog,
levelem a fényben feresztem.

Csúcs-ágamon rigó füttyül,
erőm feszül a mély gyökérben,
s finomlombos gallyamba gyűl -
s kérgem alatt zsong-zsong a vérem.

Egy karcsu kéz hajlik felém
s a kérget késsel megcsapolja
s forrást buggyant a kés helyén,
minthogyha bor kútfője volna.

Sebemből friss öröm fogan:
szép, szomjas száj csókolja nedvem.
S éjjel suhogok boldogan
egy vad tavaszi fergetegben.

Kmetty János: Nagybányai részlet.

sok elhullt szarvast rejt a rengeteg.

S találkozik sok élő társ a társsal,
testükben érzik még a vad telet,
s egymásra néznek szent csodálkozással
az elzuhant agancsu társ felett.

Pedig még vész lapul a sűrűségben,
üvöltő hang szól messze: ordások,
és éhes orvvadász figyel sötétben -

Egymásra nézünk, mint a szarvasok.

1945

Megraboltan

Hogy megraboltatok, gonosz dzsinek!
Nem lesznek többé szép, erős színek.

Nem látom többé késő délután
napest aranyhídját a Kis-Dunán.

A kora nyári égbolt türkiszét,
az unokáim drága szemszínét.

Naszály felett a hajnal pirosát,
a hegyoldal zöldülő bokrosát.

Patakom csillanó ezüst erét,
a zöld harkály kárminpiros fejét.

A márciusi kökőrcsin-mező, a
hegysort, mit az est lilába szótt.

És szürkék lesznek fényes fellegek,
s színtelenek a szőke reggelek.

S ősszel fakók a bíborszínű fák...
Olyan lesz, föld, mint az alvilág.

Szentendrei vízió

Zuhog a fény a ház-sorok falára,
megtündököltet minden ablakot.
A római Castra Ulcisiára
valamikor itt így ragyoghatott.
Lábak dobbantak, had vonult kevélyen,
belerezzent minden útmenti ház,
íjak villantak, s ragyogott a fényben
ezer feketebőrű szír ijász...

Mint Shelley...

Ha már nem vadként, süppedő avarban,
tűnhessek el tengerverő viharban.

Két búcsuzó, lankadt karral evezek,
s egy ölelő hullámba beleveszek.

Titokzatos legyen az elmulásom,
hogy szemem síró unokát ne lásson.

S mintha vénülten csak sorsot cserélnék,
úgy maradjak meg bennük, mintha élnék,

s mondják bölcsen: régi szerelem adta,
s az elemek hatalma elragadta.

A sebek fájtak

A harcot megküzdöttem emberül,
sajgó sebet kaptam bőségesen.
Akkor leszek vén menthetetlenül,
ha már a lelkem nem tud fájni sem.

